

סקסמל'אן

אל תתקרבי, הוא אמר, מה לא ברור לך, אמר, זאת בעיה אני אומר לך, כל פעם שאנחנו שוכבים אני מדמיין פתאום שאת הבת שלי. ובכלל אין לו ילדה, גם לא רבע ילדה, ובכלל הוא צעיר ממנה בארבע שנים כמעט, ונראה אולי צעיר בעשר כמעט. פעם, לפני שגר פה, היא ליוותה אותו בחיפושי דירות - מישהו פתח את הדלת ואמר: אה, באת עם אמא, וכשהם יצאו מהדירה ההיא הם צחקו והוא חייב אותה, ופנס הרחוב שפך את הצל שלהם ארוך ומכתים את כל המדרכה, והוא היה גבוה ממנה בראש וחצי, שם בקצה הצל, אפשר לומר אבהי ממש, מחבק ומנחם אותה על העלבון התמים שעלב בה הדייר ההוא. אל תבכי אמא, הוא הרים ראש וצעק כמו טווס אל הרווחים השחורים שבין גגות הבניינים, אני אוהב אותך.

אל תתקרבי, הוא אמר עכשיו, והיא התקרבה מאוד ונתנה לו אגרוף קטן על הראש, הדירה שלו היתה קטנה כמו חדר המתנה של רופא בקופת חולים, לבקש ככה לא להתקרב היה משאת נפש, רק התגרדת כבר התקרבת, ואף על פי כן היא קמה מהספה והתקרבה עם האגרוף ונתנה לו קצת בראש, בראש המשוגע עם התלתלים, ראש של ילד מצמצן בימים עברו ובטלן וטפיל על הכסף של הוריו ושל ביטוח לאומי בכל הלילות האלה.

אחר כך במיטה, בחדר השינה הסמוך לסלון הקטן מקטן, חדר שינה שהוצף במיטה מקצה עד קצה, על מזרן אורתופדי לשעבר בלי קפיצים בלי סדין, שהשתרע עד ארון הקיר שדלתותיו נעקרו בשל מחסור במקום, והבגדים המקופלים יפה במדפים צפו בהם שקטים-שקטים, מתחזים לישנים, חולצה מעל חולצה, מכנסיים מעל מכנסיים, כמו קהל מנומס ביציעיו של אולם תיאטרון מפואר, צפו במונוקלים ומשקפות באישה הבהירה ובגבר העירום המגודל ששוכב איתה עם קונדום מתוח על הזין וכל מיני דברים רצים לו בראש. אתה גם יכול לחשוב שאני חיית מחמד, חתול סיבירי או אוגר סיאמי, היא אמרה אגב כך, והוא יצא ממנה מהר ואמר לה להתהפך מהר מהר על הבטן ונכנס שוב מהר, והיא אמרה לא אכפת לי, אתה יכול לחשוב שאני טלוויזיה דלוקה, סכין ומזלג, עפעף קרוע, מה שיבוא לך בראש, כי זה לא אשמתך שהראש שלך משוגע.

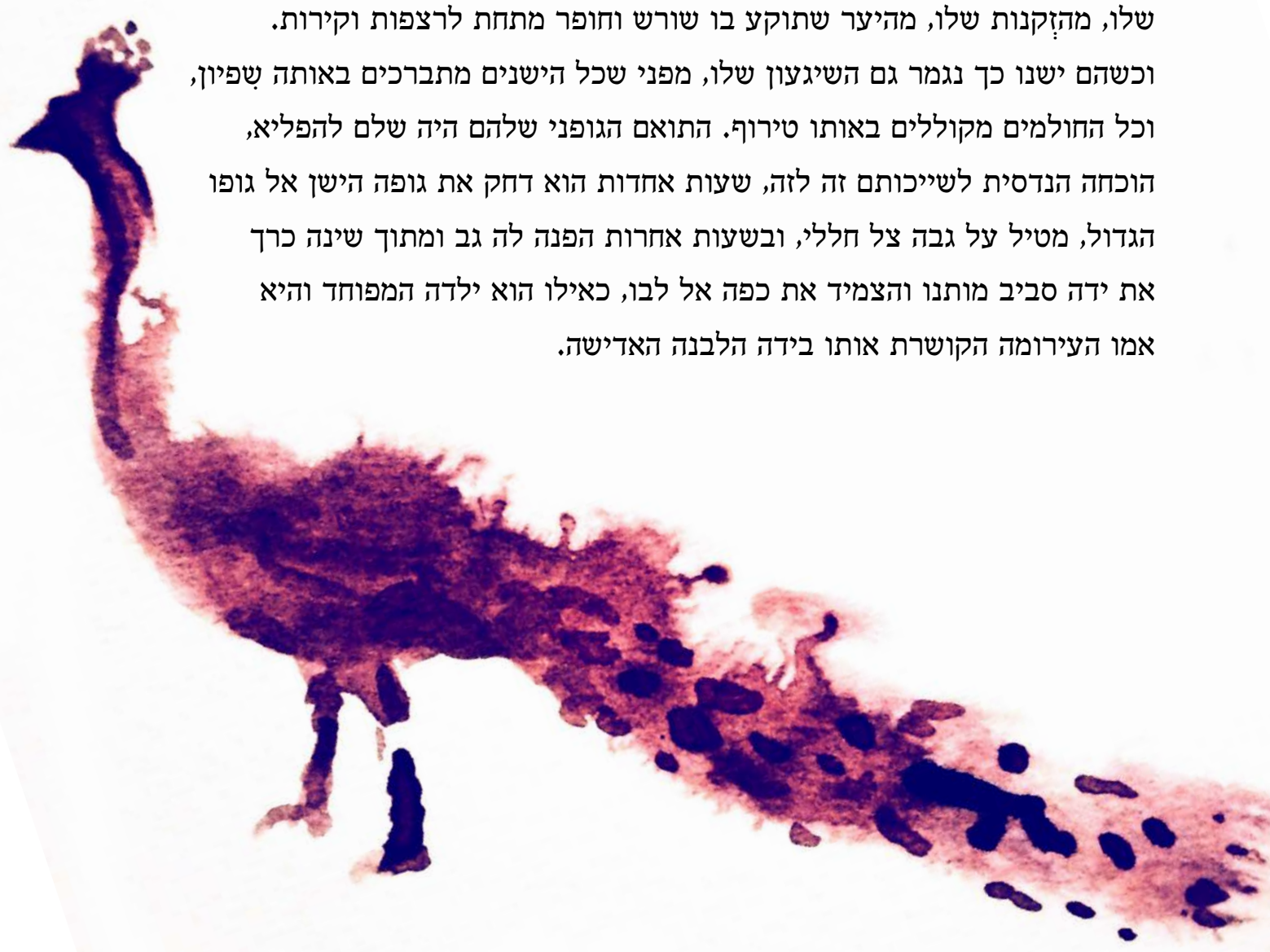

הקצב הואץ מאוד ואז הוא עצר באחת
מאחוריה וקול זרם ממנו עד למעלה, מטפס
מהקרביים ועד הגרון והחוצה החוצה אל חלל
החדר, קול שנשמע תמיד כמו קוביית חלבה
שנשמטה מצלחת רועדת והשתברה על הרצפה
לפירורים אבקניים מתוקים, משתברים לעוד
ועוד פירורי-פירורים מתוקים מאוד, וכבר
אסור לאכול אותם, ככה כשהם מרוססים על
הרצפה, רק לגרוף ליעה ולזרוק לפח האשפה
ולהעביר סמרטוט רטוב כדי להעלים את
הלכלוך. היא נשכבה על המיטה דקה ומרוככת
כמו קרע תחרה, ושמעה אותו, כתמיד מסיר
את הקונדום בזהירות, הולך איתו לברז בחדר
האמבטיה הסמוך, פוער את פי הקונדום
וגודש אותו במים מהברז עד שבטן הגומי
כבדה וכרעה מטה והמים והזרע נמהלו זה
בזה בלי דעת משקע במשקע. זה היה משחקו
הקבוע, מדי התרוקנות לתוך הקונדום, ללכת
כך ולמלא אותו מים ולאחוז בקצהו באגרוף
סגור ואז לנופף בו לכל רוח, מין תרנגול
כפרות ליילי, מסוחרר מעל לראשו ומכפר על
המחשבות ההן, שהוא אב והיא בת, דווקא אז,
כשהזין שלו צמוק בתוכה.

ואז נגמרו המשחקים, הכפרות, המחשבות, נגמר הדוחק, נגמר המרחק, הם שכבו לישון, שתויים זה בזה, האורות דלקו בכל הבית פרט לחדר השינה שנותר חשוך לכאורה אבל מושך אליו כל העת את שמיכת האור הפרושה סביבו, מפני שהוא, הגבר העירום שבתוך החדר הזה, פחד כל חייו מהתעלולנות של החושך, מהשודדות שלו, מהזקנות שלו, מהיער שתוקע בו שורש וחופר מתחת לרצפות וקירות. וכשהם ישנו כך נגמר גם השיגעון שלו, מפני שכל הישנים מתברכים באותה שפיון, וכל החולמים מקוללים באותו טירוף. התואם הגופני שלהם היה שלם להפליא, הוכחה הנדסית לשייכותם זה לזה, שעות אחדות הוא דחק את גופה הישן אל גופו הגדול, מטיל על גבה צל חללי, ובשעות אחרות הפנה לה גב ומתוך שינה כרך את ידה סביב מותנו והצמיד את כפה אל לבו, כאילו הוא ילדה המפוחד והיא אמו העירומה הקושרת אותו בידה הלבנה האדישה.

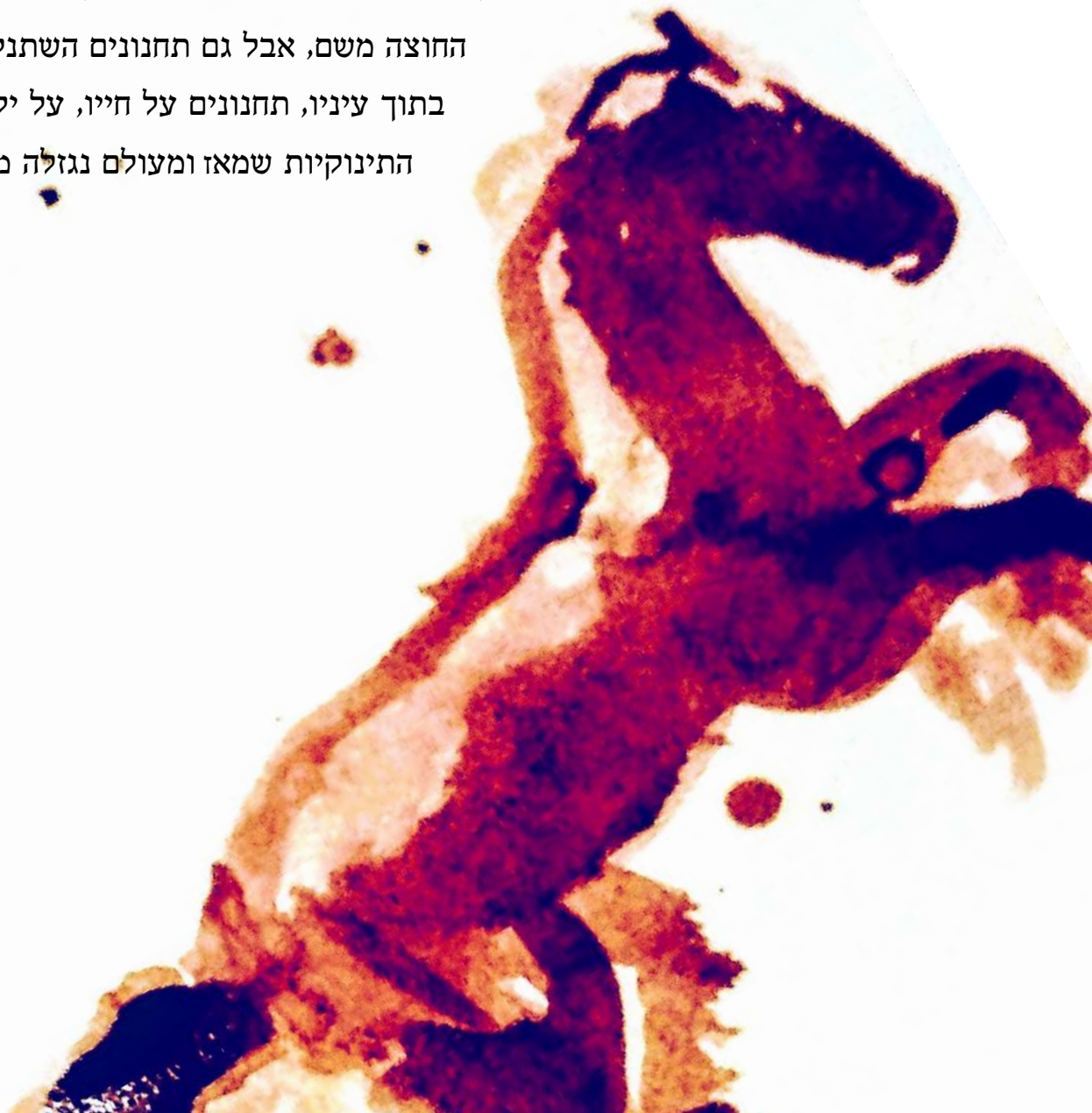
רגע לפני שאמו תתפרץ אל שנתם, רגע לפני שתקרע באבחה אדומה את דגם התחרה של הגופים הישנים זה בזה, הנה סיפור אחד עליה, סיפור אחד מני סיפורים על סיפורים: הוא היה אז בן שבע או שמונה, ראה טלוויזיה בחדר וידו היתה שקועה בקדמת המכנסיים, משחקת בחולמנות בבולבול ובאשכים הקטנים, היא פתחה את הדלת וראתה אותו כך, את כף היד הטמונה בחביון המכנסיים, ובעוד הדלת הפתוחה אחוזה בידה,

היא צעקה שהוא סקסמניאק, לא אכפת לה שכל העולם ישמע שהבן שלה סקסמניאק, למה דווקא לה נולד סקסמניאק, הוא מיצמץ ומיצמץ מולה, ידו הפחדנית עוד מתכווצת במסתור המכנסיים, מזה שנה היה ילד תקוף מצמוצים, ומיצמץ ביתר שאת כשהיתה קורעת את שלוותו בצעקה פתאומית, כמו הבזק אור בעיניו, ועכשיו עוד היתה אחוזה בתדהמה שלה, כי מסתבר שיש לה פה עניין עם סקסמניאק, ובטלטולי דלת הזעיקה את אבא שלו ואת אחותו הגדולה, שיראו מה הם מגדלים בבית, סקסמניאק, הוא לא הבין את פשר המילה, אחר כך ניסה לאסוף את רסיסה על לשונו ושאל בשכונה ובבית הספר מה היא, איש לא ידע, עד שאח גדול אחד צחק ואמר, היא אמרה שאתה חולה מין, והיא לא תכין לך תה ומרקים כי חולים מהסוג שלך צריכים טיפול אחר, והדגים בידי תנועת קיצוץ כפולה.

מי מעיר את הקבורים זה בשנתו של זה? את שאינם זוכרים איש שאיננו עצמם, את הישנים בגוש אחד עירום, מכאן פות רטוב, מכאן פין שמוט, כף יד גדולה בכף יד קטנה, תחת לבן של אישה, תחת זהוב של גבר, ריאות של סוסה, מעיים של טווס, הכל בערבוביית השינה, מי יעז להעיר אותם. להפריד באבחה אדומה את פקעת העירום ולמיין אותה איבר-איבר - פין לכאן ופות לשם, יד גדולה לכאן ויד קטנה לשם, נוצות לכאן ופרסות לשם, וכן הלאה וכן הלאה, בצלצול סכינאי חוזר ונשנה. הוא קפץ בבת אחת, תפס את הטלפון, ראה "אמא", לפני שענה הסתכל עליה לתוך המיטה בעיניים של רוצח ואמר לה, עוד לפני שהוציאה מילה, תשתקי, השהה רגע את המבט, כמו רוצח, מבטיח כך, בעיניים נפוחות, יציבות בינתיים, שאמו לא תדע על קיומה, לא במיטתו ולא בכלל, ורק אז ענה לשיחה בהברה יבשה אחת, "מה." אבל היא שמעה דבר אחר, את ההתייצבות וההתפקדות הנרגשת במה אחד קטן, "מה" לא כמו קיצור של "מה את רוצה", אלא מה אחר, מה כמו מא של אמא, ופתאום היא הבינה שבכל הפעמים שענה גם לה ככה, בכל שיחות הטלפון, בכל הפעמים שקראה בשמו, בכל הפעמים כולן - "מה" - הוא לא אמר אלא מא והיא פשוט לא ידעה שהוא עונה לא לה.

את צריכה ללכת, הוא התנער מכריכת הסדין ששימש שמיכה, בעט בו, העיף אותו באוויר, עד שלרגע קל התעוות הסדין מעליהם כמו עפעף ענקי, מתקמט וקורץ. היא בדרך, אמא שלי, המרק - - הוא אמר והביט בעירום המרשיע שלה, כי הכל היה חשוף עכשיו, משעף הסדין, הפטמות החמות משינה, שהחלו להתכווץ ולהזדקר בעוינות קרה, ערוות הפות הפרועה, שיער הראש, רך ומסובך ואי אילו שערות ערווה מרוטות נאחזו בו במרוצת הלילה כמו לטאות בענפים. היא באה ללמד אותי איך מכינים את המרק שלה! והיא ראתה איך המרק הזה, שאמו מעולם לא הסכימה לשתף אותו בהכנתו, שופע לו בתוך הראש עכשיו, רושף שם ומבעבע בכיפות ובמכתשים, משגע אותו, מעלה לו אדים, גולש החוצה, מבעיר לו את העיניים ומרעיד את שורשי הריסים שלו בפרכוסו הילדותיים: ההם: היא עוד עשרים דקות פה, חצי שעה גג, קומי! עוד נותר משהו מהרצחנות שנועדה להבהיל אותה החוצה משם, אבל גם תחנונים השתנקו והכחילו בתוך עיניו, תחנונים על חייו, על ילדותו, על התינוקיות שמאז ומעולם נגזלה ממנו.

הפטמות, היא חשה בהן עכשיו, זקורות מאליהן, סמורות כלפיו כמו ציפורני חתולים, כמו קליעי עופרת, שלמות ומוכנות להינעץ בו, לשתק אותו, לפצח לו את העצמות, אחת את רגל שמאל אחת את ימין, חד וחלק, למוטט אותו אפיים ארצה שלא יוכל לפתוח לה, לאמא שלו. להשאיר אותה מחוץ לדלת כורעת תחת נטל שקיות המצרכים - יהיו אשר יהיו, תמיד הכל היה סודי אצלה, חסוי מפניו, כאילו בעירום הקדוש שלה מדובר - שקנתה כאן בשוק המסריח ליד. הוא יצא אל המטבח, פתח שם ברז, התעסק כל מיני, ולרגע טיילה בראשה מחשבה מדגדגת: אולי אמו תתעה בדרך ותלך עד הים, תוכה בסנוורי השמש, תצעד הישר אל המים, השקיות הכבדות בשתי הידיים כמו אבנים בכיסים. אבל הנה הוא חוזר לבדוק מה איתה, ורואה לה הכל עכשיו, את העירום וגם את המחשבות. אילו היה לה איזה מתכון מרק דפוק, גם אותו הוא היה מפענח בגמיעת כף אחת. אז מה עוד יש לו לחפש אצלה כשהיא ככה, עירומה, קמטי הסדין הישן שלו חרוצים בעורה, סתם מפנטזת לעצמה, לא מסוכנת, לא עכשיו - כשהזין שלו ברשותו, והוא מוגן מפני התקפי החזיונות ההם שהיא הבת והוא האב ששוכב איתה.

אני עומד להשתגע, הוא אמר מפתח החדר, כבר לבוש במכנסיים והחגורה שמושחלת בהם עוד פתוחה קצה פה קצה שם בהפקרות של חיפזון, בידו האחת מצת כיריים וכף ידו השניה מוחטת את עפעפיו באצבע ואגודל. כל חייו נזהר שלא למצמץ, אפילו לא במקרה, שלא תתרגש עליו העווית מפעם. היא ידעה: ברגע שמצמוץ הילדות ההוא ישוב לפקוד אותו, ברגע שיתעורר מחדש וינשוב בעפעפיו, לא ירפה שוב. כל מבטיו הליליים יקצבו אז את סופה של אהבתם בלי הרף, תיק תק, תיק תק. היא קמה ונעמדה על המזרן, עטרות הפטמות התרחבו והחווירו, הכל התרכך ונסוג לה מלפנים, ועל גבה צנח השיער ועקצץ בשכמות, מחביא בתוכו את רסיסי האהבה ההם, מהלילה המנופץ. אל תתקרבי, אמר וחזר אל המטבח, והיא שמעה את תסיסת הגז ולאחריה את מעגל האש על הכיריים, מצמיח שיני להבות קטנות ונושך בעכוזו של סיר המים המגורה.

היא התלבשה, העלתה מכנסיים על רגליה
הקשות, הכחלחלות מלילה; ואמו הולכת אי שם
בדרך אליו בקרסוליים נפוחים, מורחת סוליות
אורתופדיות על האספלט המיובל היורד מהשוק
אל הים, אישה מבוגרת עם עיכוס מתאנח,
סוחבת איתה כל הדרך, רותחת עם כל הסלים
עליה, ידיה נקמצות על ידיות הפלסטיק מגוידות
וצורבות, הולכת ומתאוננת עליו ומגדלת בקרבה
זעף ועלבונות גבוה גבוה, ברושים משוננים
ושקדיות מלבלבות פרחי טינה ומררה וצער,
למה בגילו עוד צריך ללמד אותו איך לעשות
אוכל בעצמו, ולמה דווקא את המרק שלה מכל
המרקים שבעולם, דווקא רק אותו הוא מוכן
לאכול, ואולי היא נזכרת איך אי-אז, כשהיתה
מסתגרת בחדר השינה למנוחת צהריים, והוא
היה חוזר מבית הספר ויושב אל שולחן המטבח
ואוכל שם לבדו, ילד מגודל, מצמצן, כעסן, קשה
תפיסה, עצבנו אותה נקישות המזלג והסכין שלו
על הצלחת, חזקות מדי, קצביות מדי, כאילו
הוא מתופף לה במזלג על הנשמה, מנסר לה
את המנוחה עם הסכין, והיא היתה צועקת לו
מתוך שיערה הפרוע על הכרית: תפסיק, אתה
הרי עושה את זה בכוונה! ופעם, אחרי שהם -
היא והוא - אהבו זה את זה כאן, על המזרן הזה

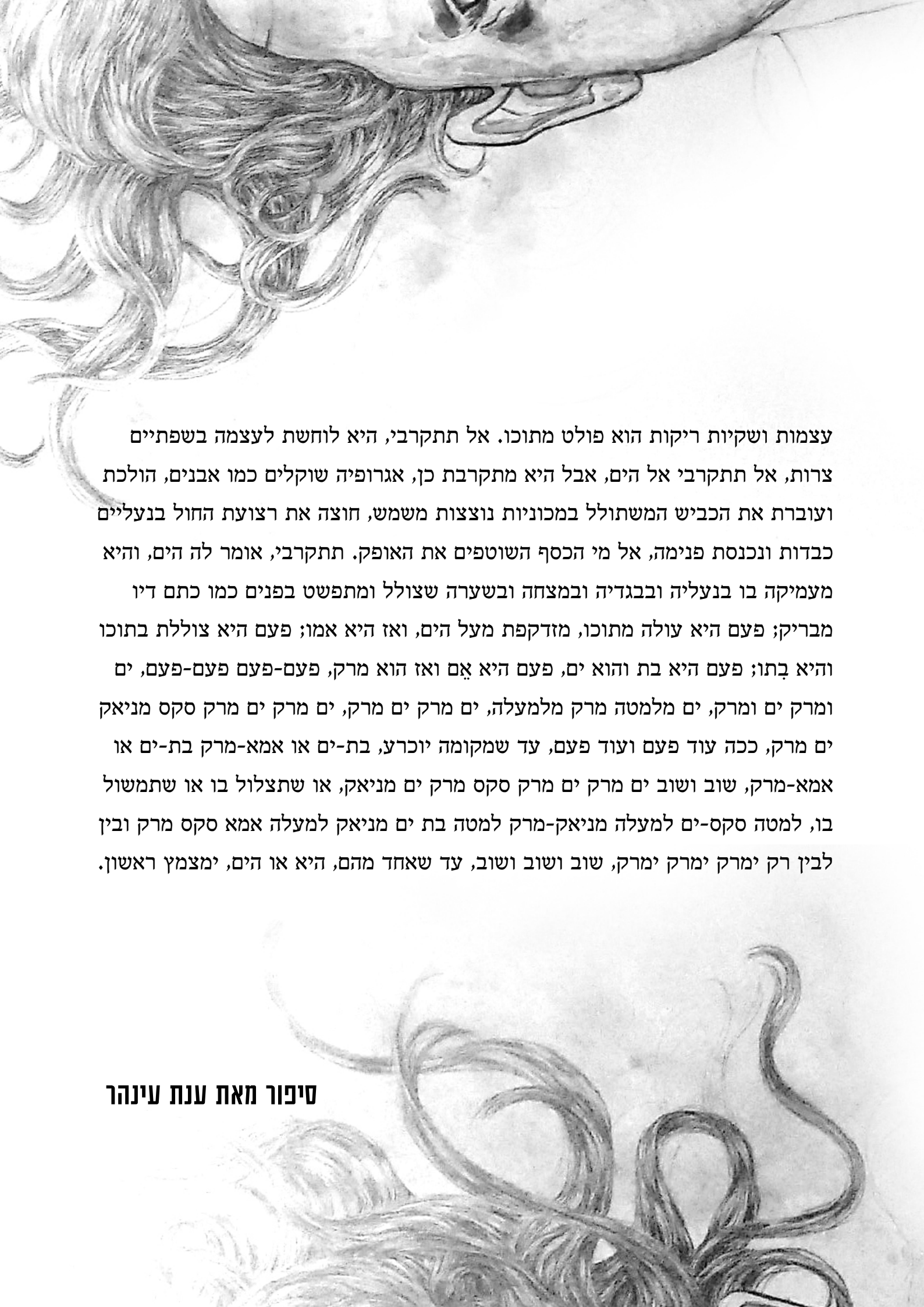
שעליו היא יושבת ומתלבשת עכשיו, כל כך חזק
עד שלרגעים נדמה שהם מבקשים לקרוע זה את זה
לגזרים ולבלול נתח בנתח לגוש אחד עד לבלי התר,
אז אחר כך, אחר כך, כשהכל כבר שקט והלילה היה קר רוח
ועשן, הוא אמר לה, זמן קצר לפני שהם נרדמו, שכל כך הרבה
פעמים היא, אמא שלו, האשימה אותו שהוא עושה בכוונה, עד שהוא
התחיל להאמין לה, ועד היום, גם כשהוא אוכל סתם עם עצמו, לבד לבד
באין שומע, נדמה לו שהמזלג מתאנה לו ומתחיל לפרכס בתוך ידו השמאלית ולתופף
מאליו על הצלחת, והסכין, שם, מימין, עונה לו למזלג בטירטור משלו, עד שאין לו ברירה
אלא לתקוע אותם חזק בלב האוכל, את המזלג ואת הסכין, לדחוף מהר לפה ולגמור עם זה.

הוא עזב רגע את הסיר, בא והציץ בחדר, וידא שהיא לבושה כבר, עם נעליים כבר, שאספה
אליה את אחרון החפצים שלה. אז חצה את הסלון בשניים-שלושה צעדים ורץ למרפסת,
להטיל מבט אל קצה הרחוב, לראות שהיא עוד לא נוצצת לו שם, אמא, בינתיים הידק את
אבזם החגורה תחת בטנו לשם מראית עין מהוגנת וכבר שטף פנים וצחצח שיניים לחטא
את קצף הלשונות שלהם מאמש, העביר יד רטובה על עפעפיו ועלה אל סבכי התלתלים,
ליישר את פריעת ידיה שחמדו אותם אתמול בלילה, ולבש חולצה שחורה מהוהה להסתיר
כך את מדקרות הפטמות שלה על כל חלקה טובה. מפתח החדר היא ראתה אותו עומד שם,
רכון ושקוע על המעקה של המרפסת כמו ילד שמחכה לצלחת מעופפת, השמש גולשת על
ראשו ועל גב חולצתו, רוחצת ומטהרת אותו לכבוד האורחת. בינתיים פרפרו המים שבתוך
הסיר שבמטבח, היא שמעה אותם מתלהבים שם, נכנסה פנימה להציץ בכטן הסיר. בועיות
החלו להתרוצץ על פני המים, מגמגמות לה משהו באלף פיות מתפוקקים, אבל רק מים היו
שם, שקופים מכאן ושקופים מכאן, והיא לא תראה את כל מה שיוטל לתוכם ויצבע אותם
ויבשם ויטעים ויתקון, בשבילה אין הם אלא מים בלי ריח בלי טעם, רק עם צליל אחד
חוזר ונשנה - סססט סססט סססט, מים גוערים בה כמו בחתול מפורעש שפלש פנימה
מהרחוב, סססט סססט סססט, מסנסנים לה, סססתלקי מכאן.

אבל לפני שהיא עפה מכאן, והוא עוד שם שפוף על סף המרפסת, זקיף שמן ומדובלל המצפה למלכה נוראה, היא מנערת רגע את גוש שערה לכאן ולכאן, עד ששני סלילי שערות כהים, קצרצרים, ניתקים ממנו ונושרים זה אחר זה אל כף ידה - אולי ערוותו, אולי ערוותה, אולי זה משלו וזה משלה. היא פושטת את ידה מעל הסיר הפתוח ושתי שערות הערווה נושרות מטה, קלות וחרישיות כאנחות, עד שבאחת הן נשאבות פנימה, אל המערבולת המבשלת; תבלין ראשון, סודי מאוד, אף סודי יותר משלל המרכיבים שהיא, אמא שלו, עוד תגנדר בהם את המים עד שיהיו למרק שהוא הכי אוהב בעולם.

למטה, על המדרכה שבקדמת הבית, אפילו לא זרקה חצי עין למעלה, שלא לראות אותו לא רואה אותה, ואולי האישה ההיא שמתפסחת לה עם שקי-שקיות במורד הרחוב, מעיכת סוליותיה האורתופדיות על לבני המדרכה קרבה ובאה בטענות, אולי היא-היא בעלת המרק ומי שיאכל אותו. ואילו היא, שמתלבטת פה רגע מתחת לבית שגירש אותה מעליו, אין לה מה לחפש בכיוון הזה שממנו באה האישה, אף ששם עוברת הדרך לביתה. הים עודנו בעבר השני, מימין, רטוב וחם כשם שהיה מאז ומעולם, ורק שברי

עצמות ושקיות ריקות הוא פולט מתוכו. אל תתקרבי, היא לוחשת לעצמה בשפתיים צרות, אל תתקרבי אל הים, אבל היא מתקרבת כן, אגרופיה שוקלים כמו אבנים, הולכת ועוברת את הכביש המשתולל במכוניות נוצצות משמש, חוצה את רצועת החול בנעליים כבדות ונכנסת פנימה, אל מי הכסף השוטפים את האופק. תתקרבי, אומר לה הים, והיא מעמיקה בו בנעליה ובבגדיה ובמצחה ובשערה שצולל ומתפשט בפנים כמו כתם דיו מבריק; פעם היא עולה מתוכו, מזדקפת מעל הים, ואז היא אמו; פעם היא צוללת בתוכו והיא בתו; פעם היא בת והוא ים, פעם היא אָם ואז הוא מרק, פעם-פעם פעם-פעם, ים ומרק ים ומרק, ים מלמטה מרק מלמעלה, ים מרק ים מרק, ים מרק ים מרק סקס מניאק ים מרק, ככה עוד פעם ועוד פעם, עד שמקומה יוכרע, בת-ים או אמא-מרק בת-ים או אמא-מרק, שוב ושוב ים מרק ים מרק סקס מרק ים מניאק, או שתצלול בו או שתמשול בו, למטה סקס-ים למעלה מניאק-מרק למטה בת ים מניאק למעלה אמא סקס מרק ובין לבין רק ימרק ימרק ימרק, שוב ושוב ושוב, עד שאחד מהם, היא או הים, ימצמץ ראשון.

סיפור מאת ענת עינהר